

עמ"ת 15446/09/16 - מחמוד אבו גנאם נגד מדינת ישראל, ממחלקת תביעות תעבורה ירושלים במשטרת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא (בפועל) עמ"ת 15446-09-16
אבו גנאם (עציר) נ' מדינת ישראל

העורר מחמוד אבו גנאם (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אמיר נבון

נגד

המשיבים מדינת ישראל

ע"י עו"ד לוי ברחד

ממחלקת תביעות תעבורה ירושלים במשטרת ישראל

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (מ"ת 11995-08-16; כב' השופטת ש' זוכוביצקי-אורי) מיום 1.9.16, בגדרה הוחלט שאין לסתום את הגולל על האפשרות כי העורר ישוחרר לחלופת מעצר (חלף מעצרו עד תום ההליכים), אולם הלה יישאר במעצר עד לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן שיבחן לעומק את מידת מסוכנות המשיב, האמון שניתן לתת בו והחלופה המוצעת.

רקע

1. על פי כתב האישום (שהוגש ביום 30.8.16), בתאריך 10.8.16, בסמוך לשעה 08:30, נהג העורר ברכב פרטי מסוג סקודה (מס' רישוי 7763216) ונסע בצומת א-טור בירושלים. זאת, הגם שהעורר פסול נהיגה בתקופה הרלוונטית בעקבות הרשעתו בעפ"ג (מחוזי תל אביב) 30792-08-12. על פי הנטען, העורר נעצר על ידי שוטרים אשר ביקשו ממנו להציג רישיונות. העורר השיב "אין בעיה, בוקר טוב", אלא שאז, האיץ את רכבו ונמלט מהמקום בנסיעה פרועה. על פי כתב האישום, הנאשם נהג באופן פוזז ודהר עם רכבו לכיוון השוטרים, שנאלצו לזוז ממקומם, על מנת שלא להיפגע. העורר המשיך ו"זגזג" בין שני נתיבי תנועה עמוסים, במהירות שאינה סבירה לתנאי הדרך ואל מול כלי הרכב המגיעים ממול. על פי המפורט בכתב האישום, העורר היה מוכר לאחד השוטרים, ולכן נוצר עמו קשר והורו לו מספר פעמים להתייצב בתחנת המשטרה לחקירה. ברם, הנאשם לא מילא אחר הוראה זו.

2. במעשים האמורים לעיל, נטען, עבר העורר את העבירות הבאות: נהג כאשר רישיונו פקע לפני מעלה מ-12 חודשים, עבירה על סעיף 10(2) בפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**"); נהג בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) בפקודה; נהג שעה שרישיונו נפסל, עבירה לפי סעיף 67 בפקודה; נהג ברכב ללא ביטוח, עבירה על סעיף 2(א) בפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970; נהג באופן "פוזז" ברכב, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); והפריע לשוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 275 בחוק.

3. בד בבד עם כתב האישום הוגשה לבית המשפט בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בה פורטו הנימוקים לה.

4. בהחלטתו סקר בית המשפט קמא את עברו הפלילי של העורר, הכולל 13 הרשעות תעבורה, ובאלו חמש עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, שתי עבירות נוספות של נהיגה ללא רישיון תקף ובזמן פסילה, ועבירה של אי ציות להוראות שוטר במדים ומעורבות בתאונת דרכים. בית המשפט גם סקר את הראיות לכאורה אשר הונחו בפניו, ובאלו דוחות הפעולה של השוטרים. נוכח אלו מסקנתו היתה, כי יש בתיק די ראיות לכאורה לצורך אישוש זיהויו של העורר כנהג ולהוכחת אשמתו (בדרגה הנדרשת) של העורר במיוחס לו. כן קבע, כי כתב האישום המיוחס לעורר חמור וכולל עבירות אשר מעצם טבען מעידות על המסוכנות הנשקפת ממנו. בית המשפט המשיך ואמר, כי מדובר בעבריו רציוניסטי שהתנהגותו החוזרת מעידה על מסוכנותו ומקימה עילת מעצר. למרות זאת, וכאמור לעיל, הוחלט שאין לסגור את הגולל על האפשרות כי העורר ישוחרר לחלופת מעצר לאחר שייבדק על ידי שירות המבחן.

הערר

5. בערר (שהוגש ביום 7.9.16) נטען, כי שגה בית המשפט כאשר קבע שהעורר זוהה על ידי השוטרים. לטענת ב"כ העורר, אין לקבל את דבריו של השוטר שמשון כהן, כי זיהה את העורר, המוכר לו אישית, שכן הלה לא פירט מהיכן מוכר לו העורר. בנוסף טען, כי אין לקבל שהשוטר אלי מטלוב זיהה אותו באמצעות תמונה שלו, אותה מצא בדרך "פלא" במסוף, ושעה שהוא אינו טוען להיכרות מוקדמת עם העורר. עוד נטען, כי ביום 15.8.16 נתפס הרכב כאשר נוהג בו אחר, וביום 16.8.16 נחקר במשטרה בעל הרכב, מר מחמוד אבו אלהוה, שאישר שבזמן האירוע הנטען בכתב האישום לא היה הרכב ברשות העורר. העורר גם טען, כי מאחר שהתיק המשטרתי נפתח יום לאחר האירוע, בצירוף לטענותיו באשר לזיהויו, הרי שלא ניתן לקבוע שהאירועים התרחשו כפי שמתואר בכתב האישום.

6. בדיון לפניי (ביום 8.9.16) חזר ב"כ העורר על האמור בערר, וטען שהשוטרים מנעו במכוון עריכת מסדר זיהוי, שלו היה נערך, היה בו להוכיח את חפות העורר. כן טען, כי מעת שנהגים שונים נהגו ברכב המדובר, יש בכך לכרסם באופן מהותי בראיות.

מנגד, תמך ב"כ המשיבה בהחלטת בית המשפט. עוד הוסיף, כי שני השוטרים (שהם בלשים) מכירים את העורר וזיהו אותו. לדידו, מארג הראיות בתיק מלמד כי קיימות ראיות לכאורה ויש לדחות את הערר. תיק החקירה הועמד לעיוני.

דין והכרעה

7. מושכלות יסוד הן, כי בקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו של נאשם, נבחנת על בסיס הוראת סעיף 21 בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שקובע, כי ניתן להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים בהתקיים שלושה תנאים מצטברים: (1) קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמה; (2) קיומה של עילת מעצר; (3) העדר חלופת מעצר ראויה שתוכל לאיין את עילת המעצר (בש"פ 2754/14 **צחייק נ' מדינת ישראל** (20.5.14) (להלן: "**עניין צחייק**"), פסקה 10). כן, ואיני מחדש דבר, עת אומר שבמסגרת בחינת קיומן של "ראיות לכאורה", יבחן בית המשפט האם קיים סיכוי סביר שחומר הראיות בתיק יוביל להרשעתו של הנאשם. זאת, בהתחשב בכך שמדובר בראיות גולמיות, אשר טרם עברו את "כור ההיתוך" של ההליך הפלילי, במהלכו הן יחקרו וייקבעו לגביהן ממצאי מהימנות ומשקל. בשלב זה, "**לא נדרש בית המשפט לטענות הנוגעות למהימנות או למשקל הראיות, אלא במקרים חריגים,**

כאשר חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירכות מהותיות, המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית" (עניין צחייק, פסקה 11 והאסמכתאות שם).

8. במקרה דנן, טען העורר להיעדרן של ראיות נגדו וניסה לקעקע את דוחות הפעולה של השוטרים מטלוב וכהן, בעודו טוען כי הן נעדרות היגיון פנימי. ברם, עיינתי בדוחות הפעולה של השוטרים כהן (מיום 10.8.16) ושל השוטרים מטלוב (מאותו יום) ולא מצאתי בהן סתירות וגם לא חוסרים. אדרבא, השוטרים כהן מרחיב ומבהיר, כי הוא מכיר את העורר מפעילות קודמת ואף מזהה אותו בכינוי "אונסה". עוד אציין את דוח הפעולה של השוטרים מטלוב מיום 29.8.16 (שנראה שבטעות נרשם באחד המקומות שהוא מיום 29.6.16), לפיו, העורר זיהה אותו, כאשר עצר אותו. כך שדומה, בניגוד לנטען, כי **שני** השוטרים הכירו את העורר הכרות קודמת, במסגרת עבודתם במשטרה.

9. אשר לטענה, כי לא נערך מסדר זיהוי לעורר - טענה זו מקומה בהליך העיקרי.

10. משכך, מקובלת עליי מסקנת בית משפט קמא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר.

11. אשר לעילת המעצר. סבורני, כי קיימת מסוכנות מן המשיב המצדיקה את המשך המעצר. למצער עד אשר יוגש תסקיר בעניינו, שיש בו להציע חלופה נאותה. אמנם הלכה היא, כי בענייני תעבורה הכלל הוא שחרור לחלופת מעצר (בש"פ 8581/15 אבו טיר נ' מדינת ישראל (17.12.15), פסקה 5). **"אולם, יש לזכור, כי גם במקרים מסוג זה יש לבחון את מסוכנותו של הנאשם הקונקרטי, ואף אין לשכוח כי מי שנוהג בזמן שרישיונו נפסל מהווה סכנה של ממש למשתמשים בכביש. סכנתה של נהיגה בכלי רכב על-ידי נהג לא מיומן או נעדר שליטה עצמית אינה נופלת מן הסכנה הגלומה בכלי משחית של ממש, ולמרביית הצער נמצאות מדי יום תזכורות כואבות לעובדה פשוטה זו. הדברים מקבלים משנה תוקף בעניינו של המבקש, שנהג בתקופות פסילה פעם אחר פעם, תוך התעלמות מן החוק ומעונשים שכבר הוטלו עליו בעבר"** (ההפניה הוסרה - א' פ'; בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל (20.5.15), פסקה 12).

דברים אלו, כמו נכתבו על העורר בפניי.

12. המדובר בעבריו מועד, אשר הוכיח כי אין בשלילת רישיונו ובעונשים שהוטלו עליו עד כה (לרבות מאסר) כדי להשפיע עליו או להפיג את מסוכנותו, לכאורה.

13. משכך, צדק בית משפט קמא כאשר הורה על הכנת תסקיר מעצר לבחון את מידת המסוכנות הנשקפת מהעורר, את האמון שניתן לתת בו לנוכח עברו וכן את חלופת המעצר המוצעת, שיהיה בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר.

14. על יסוד האמור - אני דוחה את הערר.

תיק החקירה יושב לב"כ המשיבה באמצעות המזכירות הפלילית.

בהסכמת הצדדים שניתנה בדיון, תישלח ההחלטה בלא צורך בזימון הצדדים והעורר לשימוע ההחלטה.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ט' אלול תשע"ו, 12 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.